

at det ikke skal ske igen, og at man skulle have sanktionsregi.

De, som så vil støtte FN, må sige, at man ikke kan få alle de resolutioner, der forlanger afvæbning, og at man samarbejder med våbeninspektørerne gennem 12½ år, og at verdenssamfundet, når man ikke efterlever dem, så bare skal sige: Nåh ja, slyngelstater, masseødelæggelsesvåben, demonstreret vilje til at bruge dem, trusler mod nabolande, ligegyldigt, ligegyldigt. Det kan man da ikke. Det er da også en handling. Det er at sige, at man er ligeglad med det.

Jeg tror faktisk, og det har jeg sagt tidligere her i Folketinget i en debat med hr. Villy Søvnald, at alle de, som begyndte at løse op i nr. 1441, alle de, som begyndte at så tvivl om, hvorvidt det var sidste chance, alle de, som begyndte at diskutere, om ikke han skulle have flere chancer, gav signalforvirringen, som fremskyndede krigsbeslutningen.

De gav i virkeligheden krigsbeslutningen. For det fik Saddam Hussein, der tidligere har aflæst signalerne forkert, derfor røg han jo ind i Kuwait-situationen, den tro, at bare han kunne trække den ud, ville der ikke ske noget, så ville det komme ind i sommeren, der kunne man ikke føre krig imod ham, og så ville man komme ind i efteråret, og så var opløsningstendenserne blevet så udbredte, at så ville det ske som i 1998 – hvor SR-regeringen jo gik ind for det – at det ville gå i opløsning. Og våbeninspektørerne kom jo heller ikke ind igen, og det kunne han regne med igen.

Der er det paradoksale ved det, at folk som hr. Villy Søvnald faktisk fremskyndede krigen med deres indsats i foråret. Det var ikke hensigten, men det var virkningen.

Når et enigt Sikkerhedsråd, som i nr. 1441, truer med, at Iraks grove krænkelse skal få de alvorligste konsekvenser, så må truslerne også følges op med handling, når det står klart, at Saddam Hussein ikke vil bøje sig, ellers gentager vi Folkeforbundet. Vi ønsker altså at styrke FN, vi ønsker, at beslutningerne bliver respekteret. Det er også svar til hr. Søren Søndergaard om, hvad vi vil med sikkerhedsrådspladsen. Vi vil fremme international retsorden og respekten for den.

Så skal jeg svare på spørgsmålet om våbentyperne. Vores politik er ganske klar. Der skal være en folkeretlig regulering af produktion og anvendelse af visse våbentyper. Og der er, som jeg sagde indledningsvis, sket store retlige fremskridt på området. Det gælder især, for så vidt

angår antipersonelminer og andre minetyper, men der vil i de kommende år være behov for yderligere tiltag i forhold til andre våbentyper.

Kl. 14.10

Jeg har derfor netop i dag sammensat en forhandlingsdelegation til at deltage i årsmødet for 1980-konventionen, der mødes den 26. november i år. Her vil regeringen arbejde for, at det igangværende arbejde under FN's våbenkonvention af 1980 vil lede til yderligere regulering vedrørende design og anvendelse af f.eks. panserminer og klyngeammunition samt til en ny international protokol om oprydning af efterladt ammunition. Det er det arbejde, der køres den 26. november.

Så vil jeg godt rydde op i nogle af de misforståelser, der har været. Der er blevet sagt, at den samtale, som jeg havde med Colin Powell, ikke blev givet videre til Folketinget. Det er simpelt hen ikke korrekt.

Det fremgår af Det Udenrigspolitiske Nævns noter fra den første uge af juli – jeg tror, det var den 5. juli – at der er givet udførlige referater, og at det er dér, referatet skal gives. Det skal ikke gives i Folketingssalen, sagt til hr. Jeppe Kofod, for det er en samtale med et andet land, og det foregår altid i nævnet. Også i SR-regeringens tid var det i nævnet, at man meldte tilbage om samtaler med stats- og udenrigsministre.

Til sidst til hr. Morten Helveg Petersen: Jeg har svaret på, hvad vi vil med pladsen i Sikkerhedsrådet. Vi vil fremme, at Generalforsamlingen bliver stærkere, at resolutionerne får indbygget sanktioner, respecting Smart Sanctions, at respekten for Sikkerhedsrådet og Generalforsamlingen øges, at ECOSOC bliver styrket, og at vi får fremmet en international retsorden.

Der synes jeg, at bidragene, på baggrund af det, der er sket i de senere år, fra Det Radikale Venstre og fra Kofi Annan er gode, og jeg har ladet mig inspirere af et brev skrevet af udenrigsminister Niels Helveg Petersen den 25. januar 1999 til DUPI, hvor han på baggrund af Kosovo beder om en redegørelse for de forskellige muligheder med hensyn til FN's rolle, uden for FN og med FN, og så skriver hr. Niels Helveg Petersen: Redegørelsen bør tage højde for, at konflikter i dag typisk er interne, og at konflikter mellem stater ikke længere er hovedreglen. For begge konflikttyper gør sig dog gældende, at de i de senere år har været årsag til alvorlige humanitære nødsituationer for civilbefolkningen.

Jeg er helt enig i, at det var et godt initiativ, hr. Niels Helveg Petersen tog, og det var et godt ar-